

ního objektu umožnila, totiž jim jej odevzdala, nebo je v užívání objektu ponechala, či jak by podle přednesu ve sporu bylo též lze za to míti, by svolila, že smí žalobci pachtované pozemky do podpachtu dáti, pacht jinému přepustiti. Neobsahujíc nic z toho, co uvedeno, jest žalobní prosba neurčitá (srov. Neumann u § 226 c. ř. s., rozh. ze dne 3. listopadu 1915 Rv III 137/15 uveřejněné v Zentralblattu ai 1916 str. 33, a sb. n. s. čís. 765) a byla právem zamítnuta. Aby soud na základě údajů žaloby nebo podle výsledků sporného jednání žalobní žádost sám doplnil, pokud se týče upravil, k tomu není povolán ani oprávněn a, co se týče žádaného dodržení smlouvy, nebylo ze žaloby a přednesem žalobců ve sporu ani bezpečně zřejmé, co se tím vlastně žádá.

Čís. 9657.

Při fysickém rozdělení panujícího pozemku zůstává každá oddělená část pozemku oprávněnou k výkonu služebnosti, pokud rozdělením nastalo nadměrné zatížení služebného statku, s nímž strany, zřizující služebnost, počítati nemohly nebo podle smluvního úmyslu nepočítaly.

(Rozh. ze dne 15. února 1930, Rv II 314/29).

Žalobci, manželé V-ovi, domáhali se proti žalovaným, manželům Š-ovým, by bylo zjištěno, že služebnost chůze, jízdy a hnaní dobytka po parcele čís. 207 dvůr čís. 8 jako pozemku služebném ve prospěch manželů Ferdinanda a Boženy Š-ových jako dočasných vlastníků odprodané části parcely čís. 209/1 jako statku panujícího nepřináleží, a aby manželé Š-ovi byli uznáni povinnými zdržeti se veškerých jednání, jevících se jako výkon této služebnosti. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby. Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by o ní dále jednal a ji znovu rozhodl.

Důvody:

Dovolání jest opřeno jen o dovolací důvod nesprávného právního posouzení (§ 503 čís. 4 c. ř. s.). Podle kupní smlouvy ze dne 12. února 1912 odprodala Arnoštka D-ová žalobcům část svých nemovitostí a zřídili žalobci jí a jejím nástupcům v držbě pozemků, jež si Arnoštka D-ová ve svém vlastnictví ponechala a pro něž zřízena byla nová vložka čís. 619 poz. kn., a to parcel čís. 75 staveniště, 209/1 zahrady, 289 louky, 290 pastviny, 291 role, 212 pasviny, 2159 louky a 2267 zahrady, služebnost chůze, jízdy a hnaní dobytka přes dvůr čís. 8, patřící k usedlosti žalobci koupené, až za humna a zpět. Podle téže kupní smlouvy dali žalobci a Arnoštka D-ová navzájem svolení k tomu, by pozemky, jež si Arnoštka D-ová ve vlastnictví ponechala, byly odepsány od usedlosti čís. 8 vl. čís. 78, a aby pro ně zřízena byla nová vložka, a aby v této nové vložce byla zapsána služebnost chůze, jízdy a hnaní do-

bytka shora uvedená ve prospěch dočasných držitelů pozemků, pro něž nová vložka čís. 619 byla zřízena, kterýžto zápis byl proveden v pozemkové knize. Podle prohlášení ze dne 4. února 1915 byla do vložky čís. 619 zapsána ještě stavební parcela čís. kat. 74/2, která jen nedopatřením nebyla pojata do kupní smlouvy ze dne 12. února 1912. Podle notářského spisu z 5. října 1926 postoupila Arnoštka D-ová od panujícího statku vl. čís. 619 stavební plochu čís. kat. 74/2 s domem čís. pop. 152 a dvě části parcely čís. kat. 209/1, označené čís. kat. 209/3 se všemi právy, jak ona sama usedlosti této užívala, žalovaným. Žalovaní tvrdí nyní, že tím, že nabyli část původní parcely čís. kat. 209/1, označené nyní kat. čís. 209/3, nabyli také služebnosti chůze, jízdy a hnaní dobytka přes dvůr žalobcův čís. 8, kdežto žalobci to popírají, ježto prý bez jejich souhlasu nelze služebnost na části parcely č. kat. 209/1 oddělené od vložky čís. 619 převést. Jak z kupní smlouvy ze dne 12. února 1912 plyne, byla služebnost chůze, jízdy a hnaní dobytka zřízena pro veškeré nemovitosti do vl. čís. 619 zapsané v celku, tudíž i pro pozemek čís. kat. 209/1. Služebnost ta měla sloužiti k prospěšnějšímu nebo pohodlnějšímu užívání panujícího statku (§ 473 obč. zák.). Tento účel vztahuje se nejen na celý panující statek, nýbrž i na každý jeho díl a byla s každým jednotlivým dílcem spojena služebnost jako věcné právo. V případě fysického rozdělení panujícího pozemku zůstala každá oddělená část oprávněnou k výkonu služebnosti (§§ 485 a 844 obč. zák.). Než vše to platí jen potud, pokud takovýmto rozdělením nenastalo nadměrné zatížení služebného statku, na něž strany při ujednání služebnosti počítati nemohly nebo podle smluvního úmyslu nepočítaly, neboť podle § 484 obč. zák. nesmějí býti služebnosti rozšiřovány, nýbrž spíše, pokud to jejich povaha a účel zřízení dovoluje, musí býti zúžovány. S tohoto právního hlediska nižší soudy spornou věc neposuzovaly a zůstalo proto řízení v nižších stolicích v naznačených směrech kusým. Bude proto třeba zjistiti, jaký byl stav statku panujícího, zejména parcely čís. kat. 209/1, po případě i parc. čís. kat. 74/2 v roce 1912 proti roku 1926, kdy žalovaní dílce čís. kat. 209/3 a parcely čís. kat. 74/2 nabyli, dále, zda vykonáváním služebnosti žalovanými by nenastalo nadměrné zatížení služebností statku žalobců, na něž strany, kupní smlouvu uzavírající, nepomýšlely a ani pomýšleti nemohly. V tomto směru bude tudíž třeba řízení v první stolici podle § 182 c. ř. s. doplniti a učiniti příslušná zjištění, bez nichž nelze dovolacímu soudu s jeho právního hlediska spornou věc rozhodnouti.

Čís. 9658.

Právem, činícím výkon exekuce nepřipustným (§ 37 ex. ř.), jest i domnělé vlastnictví (§ 372 obč. zák.).

(Rozh. ze dne 15. února 1930, Rv II 448/29).